

Zitting 1975-1976

13 892

Overeenkomst tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Republiek Suriname tot het vermijden van dubbele belasting en het voorkomen van het ontgaan van belasting met betrekking tot belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, met Protocol; Paramaribo, 25 november 1975

Nr. 1

BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN

Ter griffies van de Eerste en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal ontvangen 20 april 1976. De wens dat deze overeenkomst aan de uitdrukkelijke goedkeuring van de Staten-Generaal zal worden onderworpen, kan door of namens een of beide Kamers of door ten minste vijftien leden van de Eerste Kamer dan wel dertig leden van de Tweede Kamer te kennen worden gegeven uiterlijk op 20 mei 1976.

Aan de Voorzitters van de Eerste en Tweede Kamer der Staten-Generaal

's-Gravenhage, 9 april 1976

Ter voldoening aan het bepaalde in het tweede lid van artikel 60 en onder verwijzing naar het derde lid van artikel 61 van de Grondwet, de Raad van State gehoord, heb ik de eer u hierbij de Nederlandse tekst over te leggen van de op 25 november 1975 te Paramaribo tot stand gekomen Overeenkomst tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Republiek Suriname tot het vermijden van dubbele belasting en het voorkomen van het ontgaan van belasting met betrekking tot belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, met Protocol (Trb. 1975, 134).¹

Een toelichtende nota bij deze overeenkomst gelieve u hiernevens aan te treffen.

De goedkeuring wordt alleen voor Nederland gevraagd.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
M. van der Stoep

¹ Nedergelegd op de bibliotheek ter inzage van de leden.

TOELICHTENDE NOTA

Het onafhankelijk worden van Suriname brengt onder meer met zich mede, dat de Belastingregeling voor het Koninkrijk (Stb. 1964, 425), die de voorkoming van dubbele belasting in de verhouding tussen de onderscheiden delen van het Koninkrijk regelt, geen toepassing meer kan vinden in de verhouding tussen Nederland en de Nederlandse Antillen enerzijds en Suriname anderzijds. Ten einde te voorkomen dat op dit gebied een vacuum zou ontstaan, is in overeenstemming met het advies van de Koninkrijkscommissie besloten de Belastingregeling voor het Koninkrijk in de verhouding tot Suriname te vervangen door een overeenkomst tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Republiek Suriname, die op de in belastingovereenkomsten gebruikelijke wijze tot de Nederlandse Antillen zou kunnen worden uitgebreid. Voor wat betreft de positie van de Nederlandse Antillen moge naar het slot van deze nota worden verwezen.

Bij de onderhandelingen over de onderhavige overeenkomst is voortgebouwd op een reeds in december 1972 door de toenmalige Staatssecretaris van Financiën ondernomen en door de Ministers van Financiën van Suriname en de Nederlandse Antillen onderschreven initiatief de Belastingregeling voor het Koninkrijk aan een herziening te onderwerpen, ten einde deze onder meer aan te passen aan de sedert de totstandkoming van de Belastingregeling gegroeide inzichten en methodieken om door middel van fiscale regelingen een bijdrage te leveren aan een op vergroting van produktie en werkgelegenheid gericht investeringsbeleid in ontwikkelingslanden. Hierbij valt bijv. te denken aan de methodieken en inzichten die hun neerslag hebben gevonden in de door Nederland met Indonesië (Trb. 1973, 53) en Singapore (Trb. 1971, 95) gesloten overeenkomsten ter vermijding van dubbele belasting. Een en ander heeft ertoe geleid, dat overeenstemming werd verkregen over de tekst van de onderhavige Overeenkomst, met bijbehorend Protocol.

Met betrekking tot de belastingheffing over winsten van ondernemingen volgt de overeenkomst in hoofdzaak het patroon van bepalingen, dat in de model-overeenkomst ter vermijding van dubbele belasting van de OESO is aanbevolen. Wel is op Surinaams verzoek, deels in navolging van de Belastingregeling voor het Koninkrijk en deels in navolging van de overeenkomst ter vermijding van dubbele belasting die Nederland met Indonesië heeft gesloten, enige uitbreiding gegeven aan de gevallen waarin het bestaan van een vaste inrichting wordt aangenomen.

Ook met betrekking tot winsten uit de exploitatie van schepen en luchtvaartuigen in internationaal verkeer gaat de overeenkomst uit van de in de modelovereenkomst van de OESO aanbevolen en internationaal vrij algemeen aanvaarde regel, dat deze uitsluitend belastbaar zijn in de Staat waar de feitelijke leiding van de onderneming is gevestigd (artikel 8). Deze regel is ook in overeenstemming met de eigen wetgevingen van Nederland en Suriname. Suriname beraadt zich echter over de vraag of haar wetgeving op dit punt herziening behoeft. In verband hiermede was het niet bereid zich zonder enig voorbehoud te binden aan de in artikel 8 neergelegde regel. Dit voorbehoud is neergelegd in artikel 34, tweede en derde lid, krachtens welke bepalingen de toepasselijkheid van artikel 8 ten aanzien van scheepvaartwinsten na het jaar 1977 en ten aanzien van luchtvaartwinsten na het jaar 1980 afzonderlijk kan worden beëindigd. Verwacht mag echter worden dat, wanneer Suriname te eniger tijd van deze mogelijkheid gebruik zou willen maken, besprekingen over een nieuwe regeling zullen worden geopend.

In het kader van de belastingheffing van dividenden, interest en royalty's voorziet de overeenkomst in regelingen, die beogen een bijdrage te leveren aan het beleid van de Surinaamse regering om tot vergroting van produktie en werkgelegenheid te geraken.

Zoals bekend zijn dividenden, die in het kader van een deelnemingsverhouding door een Nederlandse vennootschap van een andere vennootschap worden ontvangen, krachtens de in artikel 13 van de Wet op de ven-

nootschapsbelasting 1969 geregelde deelnemingsvrijstelling niet aan de Nederlandse vennootschapsbelasting onderworpen. In verband met dit in het bijzonder voor ontwikkelingslanden gunstige aspect van het Nederlandse belastingstelsel, is op voorstel van Suriname overeengekomen, dat de bronheffing op dividenden, die in het kader van een deelneming van ten minste 25% door een vennootschap van het ene land aan een vennootschap van het andere land worden betaald, 7½% niet zal overschrijden (artikel 10, tweede lid, letter a). De koppeling van laatstbedoeld percentage aan de toepasselijkheid van de deelnemingsvrijstelling in Nederland is neergelegd in onderdeel VI van het Protocol.

Voor dividenden, die evenzeer onder de deelnemingsvrijstelling vallen doch uit een deelneming van minder dan 25% worden verkregen, is een bronheffing van ten hoogste 15% overeengekomen. Dit percentage geldt evenzeer voor dividenden die uit anderen hoofde niet in de grondslag van belastingheffing zijn begrepen. Hierbij valt te denken aan dividenden genoten door lichamen die subjectief van belasting zijn vrijgesteld, zoals pensioenfondsen en charitatieve instellingen (artikel 10, tweede lid, letter b).

Voor alle overige dividenden geldt een bronheffing van ten hoogste 20% (artikel 10, tweede lid, letter c). Deze bronheffing zal worden verrekend met de belasting, die in de woonstaat van de genietter wordt geheven (artikel 24, derde lid). Voor wat Nederland betreft is deze verrekening echter aangevuld met een zogenaamde «tax sparing credit»-bepaling. Deze bepaling komt er op neer, dat Nederland in bepaalde gevallen, wanneer Suriname op grond van zijn investeringsverordening of op grond van enige andere bijzondere wettelijke regeling ter bevordering van zijn economische ontwikkeling, minder belasting heft dan de 20% die het zou mogen heffen, des niettemin een verrekening van 20% zal toestaan. De gevallen waarop deze regeling van toepassing is, betreffen dividenden die betaald worden door Surinaamse lichamen die een wezenlijke functie in de ontwikkeling van de Surinaamse economie vervullen (artikel 24, vierde lid). Daarmede wordt voorkomen, dat offers, die Suriname zich in deze gevallen getroost om Nederlandse investeringen aan te trekken, door een hogere belastingheffing in Nederland zouden worden gefrustreerd.

De overeenkomst bevat soortgelijke voorzieningen ten aanzien van interest. Hoewel zowel de Nederlandse als de Surinaamse wetgeving thans niet voorzien in een bronbelasting op interest, is dienaangaande in de overeenkomst toch een zeker recht op belastingheffing door de bronstaat vastgelegd. Dit houdt verband met het voornemen van Suriname om te zijner tijd een bronbelasting op interest in te voeren. Dienaangaande is als hoofdregel overeengekomen, dat de bronbelasting 10% van het bruto-bedrag van de interest niet zal mogen overschrijden (artikel 11, tweede lid, letter b). Indien een dergelijke bronbelasting wordt ingevoerd, zal zij worden verrekend met de belasting van de woonstaat. Alsdan geldt echter tevens, dat Nederland als woonstaat in de gevallen en onder de voorwaarden die hiervoor ten aanzien van dividenden zijn uiteengezet, een verrekening zal toestaan ten bedrage van de in feite geheven Surinaamse belasting, vermeerderd met tweemaal het verschil tussen deze belasting en 10% van de interest (artikel 24, vijfde en zevende lid). Bij een Surinaamse bronbelasting van 10% verleent Nederland dus ook een verrekening van 10%. Bedraagt de Surinaamse bronbelasting echter b.v. 5%, dan verleent Nederland een verrekening van $5 + 2 \times (10 - 5) = 15\%$. Het effect van deze bepaling is mitsdien, dat een offer dat Suriname zich met het oog op zijn economische ontwikkeling getroost, gepaard gaat met een evengroot additioneel Nederlands offer. Dezelfde gedachtengang heeft ertoe geleid, dat Nederland voor bankinterest, die als uitzondering op de regel aan een bronheffing van ten hoogste 5% mag worden onderworpen (artikel 10, tweede lid, letter a), een «tax sparing credit» van 15% zal verlenen. Heft Suriname op grond van zijn investeringsverordening of een daarmede vergelijkbare wettelijke regeling minder dan 5%, dan wordt het percentage van 15 vermeerderd met één procent voor elk procent dat Suriname minder dan 5 heeft geheven (artikel 24, zesde lid).

Ook ten aanzien van royalty's zijn in de overeenkomst voorzieningen opgenomen. Evenals dit ten aanzien van interest het geval is, houdt dit verband met het voornemen van Suriname om te zijner tijd tot invoering van een bronbelasting op zodanige vergoedingen over te gaan. Indien Suriname aan dit voornemen uitvoering geeft, zal zij onder de werking van de overeenkomst ten hoogste 10% belasting mogen heffen van royalty's voor bioscoopfilms en films of beeldbanden en geluidsbanden voor radio en televisie en ten hoogste 5% van alle andere royalty's (artikel 12, tweede lid). Alsdan zal Nederland echter gehouden zijn voor royalty's, die onder het 5%-tarief vallen, een «tax sparing credit» van 15% te verlenen of, indien Suriname krachtens zijn investeringsverordening of op grond van enige andere bijzondere wettelijke regeling ter bevordering van zijn economische ontwikkeling minder dan 5% heft, een «tax sparing credit» van 15%, vermeerderd met één percent voor elk percent dat Suriname minder dan 5 heft (artikel 24, zesde en zevende lid).

Ook buiten de sfeer van het financieel-economische verkeer tussen Nederland en Suriname voorziet de overeenkomst in bijzondere regelingen. Met name valt hier te denken aan de regeling die in artikel 21 voor studenten is getroffen. Over en weer zullen Suriname en Nederland studenten die in hun land studeren of een opleiding voor bedrijf of beroep verkrijgen, doch uit het andere land afkomstig zijn, niet in de belastingheffing betrekken voor overmakingen uit het buitenland ten behoeve van hun onderhoud, studie of opleiding. Daarnaast zal geen belasting worden geheven over een bedrag van f 5000 per jaar dat zij in het land van hun verblijf als werkstudent (bij)verdiene(n) (artikel 21, eerste lid).

Ontvangt de student of stagiaire een toelage, vergoeding of prijs, die verleend is door een organisatie op het gebied van wetenschap, onderwijs, godsdienst of liefdadigheid of op grond van een programma van technische hulpverlening waaraan Nederland of Suriname deelneemt, dan is het vorenstaande van overeenkomstige toepassing, zulks met dien verstande, dat de toelage, vergoeding of prijs niet alleen is vrijgesteld, indien deze vanuit het buitenland wordt overgemaakt, doch ook wanneer deze afkomstig is uit het land waarin de studie of de opleiding wordt gevolgd (artikel 21, tweede lid).

Voor studiebezoeken van ten hoogste twaalf maanden, die gericht zijn op het verkrijgen van technische ervaring of op beroeps- of bedrijfservaring, is de belastingvrije grens voor (bij-)verdiens ten gesteld op f 15 000 per jaar (artikel 21, derde lid).

Indien de omstandigheden daartoe aanleiding geven, kunnen de bevoegde autoriteiten van de beide staten de van belasting vrijgestelde bedragen in onderlinge overeenstemming herzien (onderdeel VIII van het Protocol).

De overeenkomst bevat eveneens bepalingen die verbod van discriminatie inhouden (artikel 25).

Eveneens is een regeling inzake het wederzijds verstrekken van inlichtingen getroffen (artikel 27). Daarnaast is in navolging van de Belastingregeling voor het Koninkrijk, een regeling inzake de wederzijdse hulp en bijstand bij de invordering van belastingen opgenomen (artikel 28).

De overeenkomst zal toepassing vinden met terugwerkende kracht tot de datum van de onafhankelijkheid van Suriname. Zij heeft voorshands slechts gelding in de verhouding tussen Nederland en Suriname. Artikel 32 opent echter de mogelijkheid, dat de gelding, eventueel met inachtneming van noodzakelijk geachte wijzigingen, wordt uitgebreid tot de Nederlandse Antillen. De regering van de Nederlandse Antillen beraadt zich nog over de vraag in hoeverre uitbreiding van de werkingsfeer van deze Belastingovereenkomst middels notawisseling wenselijk is dan wel de voorkeur moet worden gegeven aan het sluiten van een aparte overeenkomst tussen het Koninkrijk en Suriname, met gelding uitsluitend voor de Nederlandse Antillen.

Zodra een dergelijke notawisseling of overeenkomst tot stand gekomen is, zal deze ter goedkeuring aan het parlement worden aangeboden.

De Staatssecretaris van Financiën,
M.J. van Rooijen

De Staatssecretaris van Buitenlandse Zaken,
L.J. Brinkhorst